

lertid, da det er muligt, at Lovforslaget virkelig faar Lovskraft inden for en begrænset Tid, er der enkelte Ting, som jeg gerne vil berøre; navnlig vil jeg berøre Vesterhavsfiskeriet og Fiskeriet i den vestlige Del af Limfjorden. Det er jo den Egn, hvis Interesser jeg har Bligt til efter Evne at varetage ogsaa paa dette Omraade.

Jeg skal da først nævne som en Hovedregel, at selve Fiskerierhvervet paa Sjællands Vestkyst efter mit Skøn bør være undergivet saa faa og saa smaa indskrænkende Bestemmelser som paa nogen Maade muligt. Der er imidlertid, saa vidt jeg kan se, ikke givet nogen som helst Særstilling for Vesterhavsfiskeriet. Det er i alt væsentligt efter Lovforslaget undergivet de samme indskrænkende Bestemmelser som det øvrige Fiskeri paa dansk Søterritorium, naar undtages de indre Fjorde, Limfjorden osv. Det tror jeg ikke er rigtigt. Jeg kommer ikke, at det f. Eks. gaar an at paabyde en Afmærkning af Redskaberne paa den Maade, som det er paabudt Landet over, ogsaa for Vesterhavsfiskeriet. Det vil ganske sikkert have til Følge, at det kolossale Apparat, der skal medfølge til Afmærkning af deres store Garn, ikke vil kunne rummes i deres smaa aabne Vaade, naar der skal være Plads til Mandstabet og til selve Garnet, og det skal der dog være. Man har der oppe fra Sjællands Vestkyst paa den mest indtrængende Maade anmodet mig om endelig at gøre, hvad jeg kan, for at forhindre, at denne Bestemmelse om Afmærkning af Redskaberne bliver gjort obligatorisk ogsaa for Vesterhavsfiskeriet, idet de sige for det første, at deres Vaade ikke kunne rumme det store Materiale, de skulle bruge til Afmærkning, og for det andet — og det er vigtigere — at de ret store Mærker, som Lovforslaget forudsætter skulle benyttes, under stærk Storm og stærk Sø vil have en saadan Drivkraft over deres Redskaber, at de let ville være medvirkende til, at saadanne Redskaber gaa i Drist og derved tabes for dem. Der er ligeledes gjort opmærksom paa, at en Bestemmelse allerede i Lovens § 2, som bestemmer Grænsen mellem Limfjorden og Vesterhavet, er ret uheldig og i alt Fald aldeles urimelig, idet Grænsen mellem Limfjorden og Vesterhavet bestemmes af Andvningstønden, der ligger uden for Tyborøn Kanal. Denne Tønde ligger nemlig omtrent en halv Mil ude i Havet, og da Lovforslaget i sine senere Paragraffer bestemmer, at der ud til denne Grænse skal være laaset Vand i Limfjorden, vil det logiske Resultat deraf blive, at der er laaset Vand $\frac{1}{2}$ Mil ud i Vesterhavet, og det synes dog at være ret meningsløst. Hvis det bliver Lov, vil det have til Følge

— det kan ingen bestride — at de indskrænkende Bestemmelser, som Lovforslaget indeholder med Hensyn til Besejlingen af laaset Vand med Vaad i Vaadene, ville gøres gældende for alle de Fiskerifartøjer, der benytte eller kunne ventes at komme til at benytte Tyborøn Kanal som en Slags Havn. Det vil have til Følge, at de Ruttere, der løbe ind her og lægge deres Vaad paa Døkket eller i Rutteren, ville være de indskrænkende Bestemmelser underkastede, som Lovforslaget forudsætter. Og det er dog ret urimeligt, samtidig med at man bestræber sig for at ubvilde Tyborøn Kanalen til en Slags Fiskerihavn, at gøre den til laaset Vand. Der bør træffes en anden Bestemmelse med Hensyn til dette Forhold, da det vist næppe bør gennemføres efter Forslaget. Endvidere anføres af Vesterhavsfiskerne, hvad der ogsaa blev fremhævet af det ørede Medlem for Brøstø Amts 6te Valgfreds (F. Bojsen), at Afstandsbestemmelserne i §§ 12 og 13, som til Dels gælde Vesterhavet og til Dels Limfjorden, ere for store og bør indskrænktes. Jeg skal imidlertid ikke komme ind paa Detailbestemmelserne, efter som det ørede Udvalg rimeligvis vil tage dem under Overvejelse. Endvidere hævder man fra Vesterhavsfiskernes Side, at alle Maalbestemmelser for Fisk, som fiske i Vesterhavet, bør være hævdede, at man der absolut bør være fritagen for alle generende Bestemmelser med Hensyn til Størrelsen af den Fisk, der fanges i Havet. Det synes mig at have ret gyldige Grunde for sig, at dette Ønske bliver efterkommet. For det første er der jo noget ulogisk i, at den Fisk, som undertiden fanges 7—8 Mil til Sø, altsaa langt, langt uden for dansk Søterritorium, under visse Omstændigheder kan komme ind under de samme indskrænkende Bestemmelser med Hensyn til Størrelse, som gælde for vore egne Vande. Det er jo nemlig umuligt for Kontrollen i Vand at se, hvor Fisken er fanget, om den er fanget paa dansk Søterritorium eller udenfor. Den ser ganske ens ud, og er der Maalbestemmelser, der gælde for dansk Søterritorium i Vesterhavet, bliver det logiske Resultat, at samme indskrænkende Bestemmelser komme til at gælde for alt Fiskeri fra den sydske Vestkyst. Men det er urimeligt af den Grund, at samtlige europæiske Nationer, som drive Fiskeri i Vesterhavet, kunne fiske stort og smaat, kunne fiske efter Behag hvad de ville. Dertil kommer den Omstændighed, hvad der allerede fra anden Side er peget paa, at der kan komme Hindringer i Vejen for Fiskerne selv i vore indre Farvande, men i Særdeleshed for Vesterhavsfiskerne. Der kan pludselig opstaa haardt Vejr, som kan gøre det unu-